

Κάθε πόλεμος είναι εμφύλιος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στα χρόνια της Παλαιάς Διαθήκης, ειδωλολατρικοί λαοί θεωρούσαν ως «ιερό καθήκον» τους τη θυσία των πρωτότοκων παιδιών τους στους Θεούς.

Ο Αβραάμ νομίζει ότι και ο δικός του Θεός απαιτεί την υποχρέωση αυτή. Γι' αυτό και πορεύεται προς υψηλό βουνό για να θυσιάσει τον γιο του Ισαάκ. Αλλά εκεί ο Θεός της Βίβλου διδάσκει στον ανώριμο ακόμη πνευματικά Αβραάμ μάθημα καίριας υπαρξιακής σημασίας: καμία ανθρωποθυσία δεν επιτρέπεται· κανένας φόνος ανθρώπου από άνθρωπο δεν είναι αποδεκτός. Ακόμη και αν αυτός γίνεται στο όνομα του ύψιστου ιδανικού, του Θεού.

Η χρήση του ονόματος του Θεού για δικαιολόγηση φόνου ενός ανθρώπου είναι απόλυτα καταδικαστέα.

Στην Καινή Διαθήκη, ο Ευαγγελιστής Λουκάς αναφέρει ότι κάποτε ο Χριστός δεν έγινε δεκτός από τους κατοίκους ενός χωριού Σαμαρειτών, των θεωρουμένων από τους τότε Ισραηλίτες ως των χειρότερων τους εχθρών.

«Όταν το είδαν αυτό οι μαθητές του Ιάκωβος και Ιωάννης, του είπαν: Κύριε, θέλεις να ζητήσουμε να κατεβεί φωτιά από τον ουρανό και να τους καταστρέψει, όπως

έκανε και ο Ηλίας; Εκείνος στράφηκε προς αυτούς και τους επέπληξε λέγοντας: Ξεχάσατε ποιο πνεύμα κατευθύνει τη ζωή σας; Ο Υιός του ανθρώπου δεν ήρθε να καταστρέψει ανθρώπους αλλά να τους σώσει» (Λουκ. 9:54-55). Ο Χριστός διδάσκει ότι καμία αλήθεια δεν επιβάλλεται με τη βία· καμία έσωθεν αλλαγή δεν επιτυγχάνεται με τον καταναγκασμό. Η ελευθερία των ανθρώπων είναι πλήρως σεβαστή από τον Θεό. Κατά συνέπεια, όποιος άνθρωπος την παραβιάζει, αυτός απλούστατα δεν είναι με το μέρος του Θεού.

Τον τέταρτο αιώνα ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος υπενθυμίζει στους πιστούς ότι εκείνος που ζητά από τον Θεό να ενεργήσει εναντίον των εχθρών του διαπράττει ύβρη. Για τον όντως πιστό, ο Θεός είναι και θα παραμείνει εσαεί διαπροσωπική κοινωνία ελευθερίας και αγάπης.

Συνεπώς όποιος αντιλαμβάνεται με οποιονδήποτε άλλο τρόπο τον Θεό ουσιαστικά παύει να είναι Χριστιανός. Αυτός που νομίζει ότι μπορεί να χρησιμοποιήσει τον Θεό για να βλάψει τους εχθρούς του, έχει υιοθετήσει μία εσφαλμένη εικόνα για τον Θεό: τον Θεό της αποκλειστικότητας και του αποκλεισμού. Ο Χριστός όμως σταυρώθηκε από τους Γραμματείς και Φαρισαίους της εποχής του γιατί, ανάμεσα σε άλλα, πολέμησε την αντίληψή τους ότι ο Θεός είναι Θεός μόνο των Ισραηλιτών και όχι όλων των ανθρώπων.

Το 960 μ.Χ. ο βυζαντινός αυτοκράτορας Νικηφόρος Φωκάς ζήτησε από την Εκκλησία να ανακηρύξει σε μάρτυρες όσους στρατιώτες σκοτώθηκαν σε μάχες εναντίον του Ισλάμ. Η Εκκλησία αρνήθηκε, αφού κανένας «ιερός πόλεμος» δεν ισχύει γι' αυτήν και καμία μορφή βίας δεν συνάδει με την πίστη της. Ως εκ τούτου, όποιος προσπαθεί να χρησιμοποιήσει τον Θεό για εξυπηρέτηση πολιτικών ή ιδεολογικών σκοπιμοτήτων, αυτός εξέρχεται αυτοβούλως από την Εκκλησία.

Τα πιο πάνω ενδεικτικά, φανερώνουν ένα από τα θεμελιώδη διαχρονικά μηνύματα που ο Χριστιανισμός κόμισε στους ανθρώπους: την αποσύνδεση βίας και ιερού, το όραμα της καθολικής καταλλαγής. Και τούτο γιατί Θεός και άνθρωπος, άνθρωπος και συνάνθρωπος, όχι μόνο δεν είναι αντίπαλα μεγέθη αλλά, απεναντίας, είναι έτεροι εταίροι στην προσπάθεια όλων για πληρότητα ζωής. Συνεπώς η δημιουργία συνασπισμών με βάση μια βιολογική ή πολιτισμική διαφορά και η αντιπαλότητα και αντιμαχία μεταξύ τους συνιστά αλλοτρίωση της κοινής φύσης των ανθρώπων και αποξένωσή τους από τον Θεό και τον συνάνθρωπο. Πράγμα που σημαίνει ότι όποιοι και όποτε υποκύπτουν στη λογική αυτή της ρήξης και της εχθρότητας απέχουν από την ορθόδοξη χριστιανική πίστη.

Τα πιο πάνω γράφονται γιατί, με αφορμή το πρόσφατο τρομοκρατικό χτύπημα στο Παρίσι, πιθανώς να επαναληφθούν τα γνωστά στερεότυπα ότι όλες οι θρησκείες

πάνω-κάτω λένε τα ίδια, ότι όλες προάγουν τη βία, ότι όλες είναι συνώνυμες του σκοταδισμού. Ας θυμηθούν όλοι ότι το βιβλικό επεισόδιο του φόνου του Άβελ από τον Κάιν τονίζει εκείνο που σχεδόν όλοι λησμονούν: κάθε φόνος ανθρώπου είναι αδελφοκτονία, κάθε πόλεμος είναι εμφύλιος.

Σταύρου Σ. Φωτίου

Πηγή: isagiastriados.com